

III tromesečje

1. jul 2017.

1. DATI NEŠTO VIŠE

“Krv Isusa Hrista, sina njegova, očišćava nas od svakoga grijeha.” 1 Jovanova 1,7

Osnivač Metodističke crkve u Engleskoj Džon Vesli (1703-1791) vraćao se jedne večeri kući s bogoslužjenja kad ga je napao razbojnik i opljačkao. Lopov je ustanovio da njegova žrtva poseduje vrlo malo novca, ali i neke hrišćanske knjige.

Dok je razbojnik odlazio, Vesli ga je pozvao: “Hej! Čekaj malo. Imam da ti dam još nešto.” Iznenađeni razbojnik se zaustavio. “Prijetelju,” rekao je Vesli, “možda ćeš doživeti da zažališ zbog takvog svog života. Ako ikad to učiniš, evo ti nešto čega treba da se sećaš: ‘Krv Isusa Hrista čisti nas od svakog greha!’” Razbojnik se brzo udaljio, a Vesli se molio da njegove reči kad-tad donesu rod.

Godinama kasnije, dok su Veslija pozdravljali vernici nakon nedeljnog bogoslužjenja, odjednom mu je pristupio neki stranac. Iznenadio se kad je ustanovio da je taj stranac, sada iskreni hrišćanin i uspešan trgovac, čovek koji ga je opljačkao pre mnogo godina. “Dugujem vam mnogo”, rekao je obraćeni čovek. “Ali ne meni, dragi prijatelju”, uskliknuo je Vesli, “ne meni, već dragocenoj krvi Isusa Hrista, koja nas čisti od svakog greha.”

Džon Vesli je zaista imao da da nešto više tom razbojniku one noći - Radosnu vest o spasenju po Isusu Hristu. I svi mi imamo istu oba-

vezu i odgovornost prema ljudima s kojima se susrećemo. Treba da s njima podelimo sadržaj Radosne vesti o spasenju.

Hvala Bogu na izvoru iz kog teče Isusova krv koja nas čisti od svakog greha i bezakonja.

8. jul 2017.

2. ZAVRŠITI TRKU

“Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru održah.”

2. Timotiju 4,7

Na velikom olimpijskom stadionu u Meksiku 1968. godine preostalo je tek nekoliko hiljada gledaoca. Spuštao se mrak. Posledni maratonski trkači jedva su se, posrćući, probijali stazom do cilja.

Na kraju su ljubitelji maratona začuli zvuk policijske sirene iz automobila koji je na začelju pratio trkače. Gledaoci su uprlji pogled na ulaz u stadion. Pojavio se trkač iz Tanzanije koji je posrtao i jedva se kretao. Bio je to poslednji maratonac na trci od 42,5 kilometara. Njegove noge su bile izranjavljene od padova, krvave i prašnjave. Jedva je pretrčao poslednji krug na stadionu.

Gledaoci su ustali i počeli da mu aplaudiraju kao da je on pobednik. Pošto je prešao ciljnu crtu, neko ga je upitao zašto nije odustao kad mu je bilo najteže. Njegov je odgovor bio vrlo jednostavan: “Moja država me nije poslala na put od 10.000 kilometara da samo počnem trku. Ona mi je taj skupi put platila da je završim!”

Ne primaju svi heroji odlikovanja, a ipak oni vernici koji posvećeno žive za Hrista, kao što je živio apostol Pavle, svesni su da će jednog dana primiti venac pravednosti. Gospod Bog, pravedni Sudija, nagradiće sve one koji iščekuju Hristov povratak, koji su Mu odani uprkos mnogim teškoćama u životu i spremni da završe trku koju su započeli.

Neka nam Bog pomogne da istrajemo u trčanju, oslonjeni na Njegovu snagu, da nikad ne posustanemo uprkos patnjama i nedaćama koje takva trka donosi.

15. jul 2017.

3. KOMAD PO KOMAD

“I učini Mojsije sve, kako mu zapovjedi Gospod tako učini.”

2. Mojsijeva 40,16

U mnogim kutijama su bili svi delovi - hiljade njih. Plastične kutije, točkovi, motke i raznovrsni, naizgled neprikladni komadi. Bilo je vreme da pomognem Stefanu da sastavi svoje lego kockice u nešto prepoznatljivo. Međutim, najpre smo morali da proučimo sva uputstva. Bez njih bismo spajali komade kockica, ali ne bismo mogli nikad da sastavimo vatrogasna kola ili helikopter prema slici na kutiji.

U doba lutanja Izrailja pustinjom, Mojsije se takođe suočio sa zahtovom da sastavi celinu koristeći se različitim delovima. U 2. Mojsijevoj knjizi, u poglavljima 36-39 čitamo kako su ljudi prikupljali materijal i kako su izgradili delove potrebne za Šator od sastanka. Tada je Bog rekao Mojsiju da sve te delove sastavi u celinu (videti 40. pogl.) Šator bi bilo mesto nastavanja Boga kakvo On želi, u kom bi se pokazivala Njegova slava samo ako Mojsije sledi tačna Božja uputstva - ako učini sve onako kako mu je Bog naredio.

Kao sa šatorom - tako je i s našim životima - jedini ispravan način da ih izgradimo jeste da sledimo Božja uputstva. Da li Mu dopuštamo da usmerava naše korake? Da li sledimo Njegova uputstva onako kako su izneta u Bibliji? Ako ih sledimo, On će nam pomoći da sastavimo delove našeg života tako dobro da ćemo u svom životu proslavljati Boga u svemu što činimo i kako se ponašamo.

Biblija je ispravan vodič koji nas upućuje na put ohrabrenja i nade koja nam je potrebna svakog dana. Reči Svetog Pisma napisane su za našu zaštitu, ispravljanje i usmeravanje.

22. jul 2017.

4. UČINI TO!

“Budite pak tvorci riječi, a ne samo slušači, varajući sami sebe.”

Jakov 1,22

Neko je to dobro rekao još davno. Od tada hiljadu puta odjekuje isto: “Problem nad problemima jeste uvesti hrišćanstvo u svakodnevni

život.” Zašto je tako teško svakodnevno živeti hrišćanskim životom po biblijskom uzoru? Možda zato što pretpostavljamo da je vrlo lako poznavati Božje istine u svom umu.

Većina nas čula je toliko propovedi da više ne može ni da ih izbroji. Čak i zapisujemo ono što smo čuli. Slušamo verske programe na radiju ili ih gledamo na televiziji ili putem interneta. Dobro se osećamo u onome što znamo, možemo brzo da započnemo raspravu sa svakim ko se ne slaže s našim shvatanjem pojedinih tekstova iz Biblije.

Šta je još preostalo? Odgovor je vrlo jednostavan i očigledan: proživite te istine!

Pri kraju svog prvog razgovora sa svojim pacijentom, poznati psihijatar Alfred Adler postavio bi pitanje: “I šta biste učinili kad biste bili izlečeni?” Pacijent bi odgovorio. Adler bi slušao, otvorio vrata i rekao: “Pa onda, pođite i učinite to!”

Kako u svom životu primenjujete Božje istine? Odgovor je toliko očigledan koliko ga zanemarujete. U Božjoj snazi i u poslušnosti Njegovim zapovestima s ljubavlju to učinite.

Neka nam Bog pomogne da pazimo na Njegovu Reč i da joj se pokorimo da bismo mogli da se borimo protiv naše sklonosti da krenemo svojim putem. Sveto Pismo ćemo savladati samo onda kada dopustimo da ono nas savlada.

29. jul 2017.

5. KO KAŽE ŠTA JE ISPRAVNO?

“Jer kad neznabošci ne imajući zakona... Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovijem što se čini po zakonu.”

Rimljanima 2,14.15

Ljudi koji odbacuju apsolutne vrednosti i merila dobra i zla, ispravnog i lošeg, često nisu dosledni. Kad smatraju da se s njima postupa nepravedno, pozivaju se na merila pravednosti kojih bi svi ljudi trebalo da se pridržavaju.

Profesor filozofije počeo bi svaki semestar pitanjem upućenim svojim studentima: “Smatrate li da se može pokazati da postoje apsolutne vrednosti kao što je pravičnost?” Slobodoumni studenti dokazivali su

kako je sve relativno i kako se nijedan zakon ne može primeniti uopšte-
no na sve slučajeve. Pre kraja semestra profesor je posvetio predavanje
raspravi na tu temu. Na kraju je zaključio: “Bez obzira na to šta vi misli-
te, želim da vam dam na znanje da se apsolutne vrednosti mogu poka-
zati. I ako ih ne prihvatite, dobićete negativnu ocenu!” Jedan student je
ljutito uzviknuo: “To nije pošteno!” “Upravo ste dokazali moju tvrdnju”,
odgovorio je profesor, “pozvali ste se na viša merila pravičnosti!”

Božja moralna merila zapisana su u Bibliji, i Bog nam je dao savest
da nam govori šta je ispravno, a šta loše, šta je dobro, a šta zlo. Svaki
put kad izgovorimo reči ‘dobro’ ili ‘zlo’, primenjujemo merila po koji-
ma donosimo takva prosuđivanja. Biblijske vrednosti nisu zastarele.
Vrede za sva vremena jer potiču od večnog, nepromenljivog Boga.

Zahvalimo Bogu što nas nije ostavio u tami neznanja u vezi dobra
i zla, jer našu savest prosvetljuje Sveti Duh.

5. avgust 2017.

6. RANJENA ŠKOLJKA

“Jer mi Bog dade da rastem u zemlji nevolje svoje.”

1. Mojsijeva 41,52

Kad nas snađu neke očigledno nepotrebne nevolje u životu, često po-
stavljamo pitanje: “Pa kome su potrebne te nevolje?” Ali razmotrimo
na trenutak poreklo bisera.

Svaki se biser oblikuje u školjci kad neko strano telo, najčešće zrn-
ce peska, uzrokuje unutrašnju ranu ili povredu. Tada se pojavljuje
izlučevina koja nastoji da zaštiti i isceli nastalu ranu. Konačan ishod
je sjajan biser. Stvoreno je nešto prekrasno, što bi bilo nemoguće stvo-
riti bez te povrede.

U današnjem tekstu iz Biblije čitamo o Josifu, koji je bio na uticaj-
nom položaju pa je Bog mogao da ga upotrebi da za vreme gladi hrani
okolne narode, a takođe i svoju porodicu. Međutim, kako je Josif dos-
peo do tog uticajnog položaja? Počelo je ‘povredom’, kad je bio prodat
u ropstvo, što je posle proizvelo biser korisnosti. Zbog toga što je Josif
crpeo snagu iz Božjih izvora dok je trpeo velika poniženja, postao je
bolji čovek, a ne ogorčeni jadnik. Svog drugog sina je nazvao Jefrem,
što znači ‘dva puta plodniji’, i zaključio: “Jer mi Bog dade da rastem u
zemlji nevolje svoje.”

O Josifu su mnogi napisali lepe reči, na primer: “Da je ljudsko saosećanje spasilo Josifa iz jadnog stanja u kom se našao, tada bi onaj slavni deo koji je sledio bio izgubljen.”

Ako danas patite, setite se istinite činjenice: bez povrede nema bisera!

12. avgust 2017.

7. IZUZETNA ZAMISAO

“Pomozi nam, Gospode Bože naš, jer se u te uzdamo, i u tvoje ime dođosmo na ovo mnoštvo.” 2. Dnevnika 14,11

Drevna indonezijska basna govori o kornjači koja je mogla da leti. Držala bi se ustima za štapić kojeg je nosila guska. Kad je kornjača čula kako posmatrači na zemlji uzvikuju: „Nisu li to izuzetne guske!“ - ponos kornjače je bio toliko povređen da je uzviknula: „Bila je to moja zamisao!“ Naravno, čim je otvorila usta, ispustila je štapić kojim ju je guska podigla u visine. Njena oholost ju je bacila na zemlju.

Tokom četrdeset godina Asa je bio snažan i ponizan kralj. Uveo je mir i napredak u Judino carstvo. I u tim ranim godinama svoje vladavine, Asa je molio: „Gospode, tebi je ništa pomoći množini ili nejakomu; pomози nam, Gospode Bože naš, jer se u te uzdamo!“

Međutim, pred kraj svoje vladavine, kad ga je vojska Izraela, severnog carstva, napala, Asa je zatražio pomoć kralja Sirije umesto od Boga. I zbog svoje bezumnosti, njegova je vladavina nad carstvom oslabila, a narod je zaratio. I šta je pošlo po zlu? Bio je to ponos na prošle uspehe, pa je Asa zaboravio da je važnije da se oslanja na Boga i zato mu se više nikad nije pokazivao kao moćan Bog, Izbavitelj: »Ludo si u tom radio; zato će otsele biti ratovi na te.« (16:9).

Bog još uvek traži one koji će Mu dopustiti da se u njihovom životu pokaže kao moćan i jak. I ako živite ponizno, oslonjeni u životu na Boga i Njegovu milost, zaista ćete pokazati da imate „izuzetne zamisli“. Niko nije tako snažan kao onaj koji u potpunosti zavisi od Boga.

19. avgust 2017.

8. OČEKIVANJE NEBA

“A ja ću u pravdi gledati lice tvoje; kad se probudim, biću sit od prilike tvoje.” Psalam 17,15

Radosno iščekivanje nebeske slave često preovladava među hrišćanima koji su progonjeni i trpe, a manje među onima koji žive u blagostanju. Jedan pastor je postao svestan te činjenice kad je posetio jednog bogatog hrišćanina. Bacivši pogled na njegovu raskošnu kuću, rekao je: „Prijatelju, vama se sigurno ne žuri da odete na Nebo.“ S prizvukom žalosti u svom glasu, domaćin je odgovorio: „Ne, ne žuri mi se. Suviše sam zauzet na ovom svetu. Uvek želim da zaradim još više, a pitam se zašto? Taj uspešan trgovac bio je toliko zauzet sticanjem bogatstva, da je izgubio uvid u nebeske vrednosti.

Nasuprot tome, David, koji je bio na udaru svakojakih nevolja, željno je iščekivao Nebo (Psalam 17,15). To su isto doživljavali i hrišćani u prvom veku, koji su slavili Boga i u progonstvu radi svoje vere u Isusa Hrista. Stotine godina kasnije, u Americi su crni robovi, često bičevani i prodavani kao divlje zveri, pevali duhovne pesme koje su isticale radost u budućoj nebeskoj slavi. I danas su mnogi vernici u zemljama gde je hrišćanstvo zabranjeno ili u vrlo siromašnim krajevima sveta, puni radosnog iščekivanja budućeg Neba.

Znači li to da se mi koji živimo u udobnijim okolnostima, ne radujemo budućem životu na Nebu? Nikako! Ako usredsredimo svoj pogled na Boga, a saosećamo sa onima koji su u velikim nevoljama i potrebama, nećemo biti toliko vezani za ovu zemlju. Moći ćemo da kažemo poput Davida: „I jednom kad se probudim, sit ću se nagledati lica Tvojega!“

26. avgust 2017.

9. ZABORAVIO NA BOGA

“A posijano na dobroj zemlji to je koji sluša riječ i razumije, koji dakle i rod rađa.” Matej 13,23

Vrlo revan naučnik opisuje svoje studentske dane. Iako je bio dobar i odan hrišćanin, toliko ga je obuzelo proučavanje naučnih dostignuća

da je jednog dana zaboravio da se pomoli Bogu na kraju dana. To je bio njegov običaj kojeg do tada nije propuštao. Priznaje: „Sunce je zašlo, veče je stiglo... a ja sam zaboravio na Boga.“ Propust spomenutog naučnika možda nam se čini nevažnim, ali njegova revnost pokazuje da je razumeo važnost održavanja duhovnog života.

Isus je ispričao alegoriju o sejaču, semenu i četiri vrste tla (Matej 13,1-9). Tlo na kojem je raslo trnje predstavlja one koji dopuste da seme Božje reči padne u njihovo srce, ali biva zagušeno brigama i užicima ovog privlačnog sveta (Matej 13,7.22).

To je velika opasnost koja može da se dogodi svakom koji nepromišljeno odgovara na poruku Božje reči. Svetovnost može da doprinese da zaboravimo na duhovne stvarnosti i svoju odgovornost Božjoj reči.

Dopuštamo li da nas privlačnosti ovoga sveta zadržavaju od čitanja i proučavanja Božje reči? U molitvi nastojmo da budemo poput onog koji „sluša riječ i razumije, koji dakle i rod rađa“ (Matej 13,23).

I kad večeras zađe sunce, nemojte dopustiti da se za vas kaže kako ste „zaboravili na Boga“.

2. septembar 2017.

10. PONOVLJENE PROPOVEDI

“Otada poče Isus učiti i govoriti: pokajite se, jer se približi carstvo nebesko.” Matej 4,17

Čuo sam za čoveka koji je održao vrlo nadahnutu propoved, u želji da bude pastor nove crkve. Svideo im se i glasali su za njega kao pastora. Bili su nemalo iznenađeni kad je istu propoved održao sledeće nedelje, i sledeće nedelje još nekoliko nedelja za redom. Starešine crkve su se sastale da ustanove šta se to događa. Pastor ih je uveravao: „Znam šta radim. Kad počnete primenjivati poruku te propovedi u svakodnevnom životu, preći ću na drugu propoved.“

Isusove propovedi sadržavale su upadljivo istu temu. Ništa čudno. Car nad carevima želeo je da bude siguran da su ljudi razumeli šta znači postati član Njegovog carstva. Došao je da najavi ovom svetu potpuno novi poredak koji je bio u očiglednom neslaganju sa životom kojim su ljudi živeli. Teme kao oprostjenje, služenje i bezuslovna milost i milosrđe često su se čule s njegovih usana.

Dve hiljade godina kasnije, shvatamo da je i nama potrebna ista ta poruka. Čim počnemo da se kajemo i obraćamo Bogu, kao i da živimo pod vlašću, vladavinom i vođstvom Isusa, našeg Cara, doživjećemo blagoslove u svom životu, proslavljaćemo Njegovo ime i bićemo na blagoslov drugima.

Biblija nam pruža sve što nam je potrebno da živimo za Boga svakoga dana. Ali ništa nam neće pomoći ako je ne čitamo i u život ne sprovodimo ono što smo pročitali.

Ne zaboravite, propoved nije gotova sve dok njenu poruku ne primenimo u životu.

9. septembar 2017.

11. IZOŠTRITE SLIKU

“Po duhu hodite, i želja tjelesnijeh ne izvršujte.” Galatima 5,16

Mnogi iskreni hrišćani ne vide Hrista onako jasno kako su to doživeli kad su shvatili da ih je On spasio. Više nemaju onu iskrenu želju da Mu služe i nekako se zamaglila slika Njegove prisutnosti u njihovom životu. Takvi vemici moraju da shvate da im je Sveti Duh dat kako bi pred svojim očima imali jasnu i oštru sliku Isusa Hrista.

Luj DaGer, francuski izumitelj iz 19. veka bio je pionir fotografije. U tim danima uspeo je da dobije sliku izloživši metalnu ploču svetlu. Kad je ta ploča izvađena iz kamere, slika je uskoro nestala. DaGer je pokušavao na mnoge načine da zadrži sliku na metalnoj ploči ali nije u tome uspevao. Jednog dana je uzeo osvetljenu ploču koju je čuvao u ormariću punom raznih hemikalija i na njegovo iznenadenje, slika je bila jasna i oštra. Nije znao šta je to uzrokovalo da slika ostane na ploči, pa je tako i sve buduće eksponirane ploče držao u tom ormariću i vadio ih iz njega jednu po jednu. Slike su i dalje ostale na ploči uprkos njihovom izlaganju dnevnoj svetlosti. Konačno se DaGer setio da je jednom ranije u tom ormariću prolio izvesnu količinu žive. Kasniji su pokušaji pokazali da je živina para fiksirala sliku na ploči.

Sveti Duh u nama, vernicima, čini upravo ono što je isparavanje žive učinilo fotografskoj ploči. Pomaže nam da pred nama stoji Isusova slika u punoj ošttrini i jasnoći. Ne bismo smeli da ožalošćavamo niti gasimo delovanje Svetoga Duha u nama. I dok smo poslušni Svetome Duhu, On će pred našim očima održati sliku Isusa Hrista oštrom.

16. septembar 2017.

12. LAGAN JARAM

“Uzmite jaram moj na se i učite od Mene.” Matej 11,29

Veroučitelj je učenicima pročitao odlomak iz Matejevog jevanđelja 11,30 i upitao ih: “Isus je rekao: ‘Jer je jaram moj blag.’ Ko će da nam kaže šta je to jaram?” Dečak je podigao ruku i odgovorio: “Jaram je nešto što se stavlja na vrat životinja kako bi jedna drugoj pomogle da vuku.”

Zatim je veroučitelj upitao: “A kakav to jaram Isus stavlja na nas?” Djevojčica je podigla ruku i tiho rekla: “To je kad Bog položi svoju ruku na naša ramena.”

Kad je Isus došao, ponudio je “blag”, “lak” jaram u poređenju s jarmom verskih vođa onoga vremena (11,30). Oni su ljude opterećivali teškim bremenima zakona koje niko nije mogao da nosi (videti Matej 23,4; Dela ap. 15,10).

Bog je znao da nikad nećemo biti u stanju da dosegnemo meru Njegove slave (Rimljanima 3,23). Zato je poslao svog Sina Isusa Hrista na zemlju. Isus je bio savršeno poslušan Očevim zapovestima i On sam je poneo smrtnu kaznu za naše grehe. Kad se ponizimo i priznamo svoje grehe i potrebu za oprostjenjem, Isus dolazi do nas. Na nas tada stavlja svoj jaram, oslobađa nas od krivice i daje snagu da živimo tako da životom ugađamo Bogu.

Da li vam je potrebna Isusova pomoć? On vam poručuje: “Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.” (Matej 11,28-30).

23. septembar 2017.

13. IZ TAME U SVETLOST

“I Mojsije pruži ruku svoju k nebu, i posta gusta tama po svojoj zemlji Misirskoj za tri dana. Ne vidahu jedan drugoga, i niko se ne mače s mjesta gdje bješe za tri dana; ali se kod svih sinova Izrailjevijeh vidjelo po stanovima njihovijem.”

2. Mojsijeva 10,22.23

Bila je to zaista neobična situacija! Božja se osuda već deveti puta sručila na faraona, egipatskoga kralja, i njegovu zemlju, zato što je odbio da pusti izraelski narod iz ropstva u kojem ih je držao. Zemlja je na tri dana utonula u mr klutamu, tako da niko nikoga nije mogao da vidi.

No tokom te kazne dogodilo se čudo milosti. U naseobinama Izraelaca bilo je svetlo. Bog je sačuvao svoj narod dajući im time sve-dočanstvo da će uslediti vrhunac Njegovog milostivog postupanja, koje su uskoro trebalo da iskuse: oslobođenje naroda iz egipatskoga ropstva.

To treba da nas podseti na jedan drugi biblijski prizor: “Od šestoga sata spusti se tama na svu zemlju, sve do devetog sata” (Matej 27,45). O toj nam tami nije rečeno ništa. Usred tog zastrašujućeg događaja nije bilo ni trunke milosti koja bi pružala ikakvu nadu. Sasvim sam, izložen Božjoj osudi, trpeo je Isus Hristos zbog krivice drugih ljudi i na sebi nosio kaznu koja je očekivala izgubljene grešnike, kako bi im pribavio spasenje. Jedino nam usamljeni povik: “Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!?” mo že dočarati okrutnost te osude. Isus je bio “učinjen grijehom za nas” (2. Korinćanima 5,21).

No milost je bila glavna podsticajna sila za Božji postupak na krstu. On nije poštedeo ni svog vlastitog Sina, kako bi nas izveo iz “tame u svoje čudesno svetlo” (1. Petrova 2,9). Sada svetlo Božje milosti može svetleti u stanovima otkupljenika, jer je Isus pretrpeo sumrak osude umesto njih. - Neka mu je slava za to!

30. septembar 2017.

14. ZAŠTO JE UMRO

“Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo.” Isaija 53,5

Isus je umro da bismo mi živeli. Njegova smrt na krstu Golgote nije bila slučajna niti iznenađenje za Boga.

Ona je bila neophodna u Njegovoj nameri da nas spasi.

Gospod Bog je objavio da je smrt kazna za one koji sagraše, i svaki čovek nakon Adama i Eve je sagrašio. Ipak, u svojoj ljubavi, Bog je čeznuo da spasi ljude. Bog je mogao jednostavno da kaže: “Žao mi

vas je. Volim vas. Ja ću vas spasiti, neću gledati na vaše grehe i sve ću da zaboravim.” Medutim, aposlutno svet i pravedan Bog nije mogao da na taj način postupa s grehom. Kazna za greh je morala biti naplaćena. Krivica se mora ukloniti. I to je pravo čudo: Isus Hristos, Božji Sin, preuzeo je na sebe naše grehe, poneo ih je na Golgotu, platio kaznu, ali je uskrsnuo trećeg dana. Isus, apsolutno bezgrešan, preuzeo je na sebe kaznu za naše grehe, kako je predskazao prorok Isaija. Njegovo vaskrsnuće bilo je dokaz da je Otac nebeski prihvatio Njegovu žrtvu i pravda je bila zadovoljena. To se dogodilo pre 2000 godina, davno pre našeg rođenja. Sve je to pripremio Bog. I to na temelju svoje milosti. Na nama je da samo prihvatimo ono što je Bog pripremio za ljude. Njegova ponuda stoji i danas za sve koji poveruju u Isusa, pa takvi neće izginuti ni propasti, već će steći večni život.

Jeste li sigurni da imate večni život? Isus vam ga je obezbedio.

IV tromesečje

7. oktobar 2017.

1. SEDAM PUTA JEDAN

“Starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira.” Efescima 4,3

Jeste li ikad obavljali posao u kom ste osećali čvrstu povezanost sa svojim saradnicima? Možda vas je povezivao osećaj poziva ili poštovanje prema pretpostavljenom, ili verovanje da će uspešna firma novčano da koristi svakom radniku. Što je više zajedničkih i usaglašenih tačaka među članovima radne grupe to će se bolje obaviti posao, a manje će se nadmetati i međusobno boriti.

Hrišćani imaju nešto što ih sjedinjuje, zajedno poseduju ugrađeni popis činilaca koji ih ujedinjuju u poslu, a podržaće ih da zajedno nastupaju u jedinstvu Duha. U Efescima poslanici 4,4-6 apostol Pavle je nabrojao sedam pojmova koji označavaju »jedno«. Zamislite kako mogu da pomognu grupi vernika koji zajedno rade na istom projektu:

Jedno telo - jedna smo porodica ujedinjena u jednom cilju.

Jedan Duh - svi imamo Duha Svetoga kao izvor snage.

Jedna nada - svi očekujemo istu budućnost.

Jedan Gospod - svi se zajedno pouzdajemo u istu Osobu.

Jedna vera - svi se pouzdajemo u Isusovu žrtvu za naš spas.

Jedno krštenje - svi smo kršteni u ime Oca, Sina i Svetoga Duha.

Jedan Bog i Otac - svi crpimo iz istog izvora za svoje postojanje.

Kakav bi samo učinak imalo naše svedočenje i život kad bismo živeli po ovim načelima! Hristovi sledbenici treba da se drže onoga što ih sjedinjuje, a ne što ih razdvaja. Neka nam Bog pomogne u tome.

14. oktobar 2017.

2. GOSPOD JE MOJA TVRĐAVA

*“Gospode, grade moj, zaklone moj, koji se oboriti ne može,
izbavitelju moj, Bože moj, kamena goro, na kojoj se
ne bojim zla, štite moj, rože spasenja mojega, utočište moje!”*

Psalam 18,2

Izgleda da mi ljudi više razmišljamo svojim srcem nego glavom. Francuski matematičar i teolog Blez Paskal je već odavno primetio: „Srce ima razuma, razum srca nema.“

Pesnici, pevači, pripovedači i umetnici su to odavno znali. Služe se simbolima i metaforama koje više govore našem srcu nego našem umu. Zato njihove zamisli prodiru u područja do kojih sve drugo nije moglo da dopre. I zato s pravom kažemo: „Slika vredi više od hiljadu reči.“ Slike ostaju u našem umu dok se sve drugo zaboravlja.

Psalmista David je napisao: „Gospode, grade moj, zaklone moj, koji se oboriti ne može, izbavitelju moj, Bože moj, kamena goro, na kojoj se ne bojim zla, štite moj, rože spasenja mojega, utočište moje.“ (Psalam 18,2). Mislio je na materijalno što oslikava duhovne stvarnosti. Svaka slika izražava duboku misao, povezujući vidljivi svet s nevidljivim okruženjem Duha. David nije lutao opisujući svoje stanje niti ga je tumačio, jer svako tumačenje može da otupi maštu. Svaka slika je smeštena u naš um, slike koje nas podsećaju na tajnovitost, podstiču nam maštu i produbljuju shvatanje.

Psalmista David budi u nama ono što je duboko skriveno. Dobro razmislite o tome šta za vas znači: »“Gospode, grade moj, zaklone moj, koji se oboriti ne može, izbavitelju moj?”“

Zahvalimo Bogu na ljubavi koju nam pokazuje, posebno što nam je ponudio spasenje kroz žrtvu svoga Sina Isusa Hrista, koji je umro za naše grehe i vaskrsao za naše opravdanje!

21. oktobar 2017.

3. GOVORITI ISTINU

*“A u koga je riječ moja, neka govori riječ moju istinito”
Jeremija 23,28*

Kad su se mladići, pripravnici za propovedničku službu, vraćali sa svojih misionarskih putovanja, čuveni engleski propovednik i osnivač metodizma, Džon Vesli, postavio bi im dva pitanja: “Da li se neko obratio Bogu?” i “Da li se neko razgnevio na vas?” Ako je odgovor na oba pitanja bio negativan, upozorio ih je da s njihovim propovedanjem nešto nije u redu. Protumačio im je da kad god se Božja riječ istinski propoveda, ljudi u nju ili poveruju ili se razgneve pa postanu još žešći nevernici.

Apostol Pavle je napisao Korinćanima: “I teško meni ako jevanđelja ne propovijedam!” (1. Korinćanima 9,16) Danas mnogi hrišćanski propovednici nemaju tu žudnju koju je imao apostol Pavle kad je objavljivao istinu o Hristu. Čini se da više brinu o tome kako da izbegnu izjave o istini koje bi mogle sablazniti slušaoc. U želji da se prilagode svetovnim promenljivim merilima, dodvoravaju se u svojim govorima i izvrću reči iz Biblije umesto da se sa zlom suoče hrabro i u ljubavi.

Bog opominje one koji izvrću Njegovu Reč. Kroz proroka Jeremiju objavio je da je protiv onih verskih vođa koji “prorokuju lažne sne, veli Gospod, i pripovijedajući zavode narod moj lažima svojim i hitrinom svojom.” (Jeremija 23,32).

Bog je pozivao proroke da u istini objavljuju Njegovu reč.

Danas, više nego ikad pre, moramo da se molimo da se Božji poslanici, propovednici jevanđelja, čvrsto drže istine Reči.

28. oktobar 2017.

4. JAČI OD VALOVA

*“Od hujanja vode mnoge i silne, od vala morskih
silniji je na visini Gospod.” Psalam 93,4*

Na moru se podigla žestoka oluja, a valovi su se penili pod udarcima snažnog vetra. Oluja je razbila nekoliko jahti bacivši ih na kamenu

obalu. Neki manji čamci su spašeni, ali mnogi su potonuli i razbili se o obalu.

Psalmista opisuje pobesnelo more da bi slikovito prikazao Božju zastrašujuću moć. Možda je psalmista bio svedok ogromne snage vetra što je podizao velike talase koji su udarali o strmu kamenu obalu podižući zapenjenu vodu u visinu. Možda je bio prisutan kad se iznenadna oluja podigla na Galilejskom jezeru, što je bilo tipično za to područje. Taj mu je prizor pružio živopisnu sliku Božje snage.

Kako Bog koristi svoju moć? Ne da bi nešto razbio, već da bi sve to držao zajedno. Psalmista je u prvom redu napisao: "Zato je vasiljena tvrda, i neće se pomjeriti." Opisao je Božje reči kao pouzdane: "Svjedočanstva su tvoja veoma tvrda!" (Psalam 93,5)

Svet i Božja reč usidreni su Božjom moći i Njegovom snagom. U savremenom nesigurnom, uznemirenom i uništavajućem društvu ta nam Božja istina zaista uliva veliku nadu i pruža utehu. Hvala Bogu što je Njegova snaga jača od svih valova i oluja na celom svetu.

Hvala Bogu što je moćniji od svega postojećega. Neka nam pomogne da shvatimo Njegovu veličinu i snagu, koja je i nama na raspolaganju.

4. novembar 2017.

5. IZNAD SHVATANJA

"Ja i otac jedno smo. " Jovan 10,30

Kažu za crkvenog oca Avgustina (354-430), vođe rane crkve, da je jednog dana šetao morskou obalom i razmišljao o tajni Trojstva. Primećio je dečaka kako se igra školjkom. Dečak bi iskopao rupu u pesku, zatim bi otišao do mora i zahvatio ga školjkom te izlio u rupu u pesku.

Avgustin je prišao dečaku i upitao ga: "Šta to radiš?" Dečak je odgovorio: "Hoću da prelijem more u ovu rupu."

"Pa i ja to pokušavam da učinim", rekao je Avgustin u sebi. "Stojim pred okeanom beskonačnosti i pokušavam da ga zahvatim svojim ograničenim umom."

Božansko Trojstvo ne može da se obuhvati logikom niti može da se raščlani mikroskopom ni našim razumom. Međutim, to nije razlog da zaključimo kako su teolozi izmislili Trojstvo. Izjaviti da se jedan i

jedini Bog objavio kao Otac, Sin i Sveti Duh, u tri osobe, znači jednostavno izreći ono što nas uči Sveto Pismo.

Zar nije jasno da Onaj kome se klanjamo i kome smo s pouzdanjem predali svoj život, mora biti daleko iznad našeg shvatanja i naše sposobnosti da ga shvatimo?

Zahvalimo se Bogu, koji si nam se objavio u svom Sinu, našem Spasitelju, i ispunio nas Svetim Duhom, na Njegovoj nebeskoj mudrosti koju teško shvatamo našim zemaljskim ograničenim umom.

11. novembar 2017.

6. BOŽJI PUTEVI

*“O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega!
Kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi
njegovi putovi!” Rimljanima 11,33*

Pošto je prorok Ilija doživio vrlo teške trenutke, Bog mu je rekao da pobjegne u Sareptu gde će naći sklonište i hranu. Zamislite Ilijino iznenađenje kad je otkrio da je udovica, koja je trebalo da se brine o njemu, vrlo siromašna. Očekivala je da joj sin svakog trenutka umre od gladi.

Bog često voli da nas iznenadi svojim čudesnim putevima. Naše ograničeno shvatanje Boga može da se uporedi s muvom koja se penje po stubu velelepne katedrale. Šta ta mala muva zna o velikim nacrtima slavnog arhitekta? Ona vidi samo delić kamena po kome se kreće. Prekrasno izrađeni ornamenti na ogromnim stubovima čine joj se poput nepremostivih planina i dolina koji joj prepreče pogled na celokupnu građevinu.

Mi, hrišćani, često vidimo samo neposrednu okolinu i kadri smo shvatiti samo bljesak čudesnih Božjih namera. Prepreka koja nam zatvara vidik i sprečava da izvršimo svoje namere, zapravo je deo predivnog Božjeg plana i Njegove milosti.

Naš nebeski Otac tačno zna šta radi. Premda su nam Njegovi putevi nedokučivi, On nas uverava da će sve ići na dobro ako se u Njega u potpunosti pouzdamo.

Bog će možda sakriti od nas svoje namere, ali Njegovi putevi uvek imaju određeni cilj.

18. novembar 2017.

7. VIDITE LI DIVOVE?

“A slugu svojega Haleva, u kojem bješe drugi duh i koji se savijem mene držao, njega ću odvesti u zemlju u koju je išao”

4. Mojsijeva 14,24

Dvanaestorica uhoda, koje je Mojsije poslao da istraže Hanan tokom 40 dana, vratili su se. Svi su, osim Isusa Navina i Haleva, izneli vrlo teške izveštaje: “Činilo nam se da smo prema njima kao skakavci. Takvi bijasmo i njima.”

Ti slabiji u veri videli su samo teškoće i mogućí poraz. Da, zaista, divovi su bili ogromni, ali zar nije njihov Bog bio veći? Kako su tako brzo zaboravili događaje kad ih je Bog vodio kroz pustinju? Desetorica uhoda, koji su bili puni sumnji, umrli su u pustinji. A znamo da je Isus Navin odveo narod u Obećanu zemlju. A šta je bilo s Halevom? Bog ga je blagoslovio, odveo i njega u zemlju, jer je u njemu bio drugačiji duh, a sledio je Boga iskreno i pokorno.

Pomislite za trenutak na dva balona. Jedan je ispunjen ugljen-dioksidom i ne može da se uzdigne. Drugi je ispunjen helijumom i odmah se diže u vis. Isto je i s našim srcem. Ako je ono ispunjeno sumnjama i strahom, nećemo se uzdići u veri da preduzmemo ono što Bog od nas očekuje.

Potrebno nam je više osoba poput Haleva, koji su voljni da slede Gospoda Boga jer su ispunjeni Duhom Svetim. Jeste li vi poput Haleva, puni vere, ili ste među onim sumnjičavcima koji uvek vide divove i nevolje?

Vera, prava vera vidi ispunjenje obećanja, gleda samo na Boga i u Njega se pouzdaje.

25. novembar 2017.

8. SAPUN I SPASENJE

*“A što me zovete: Gospode! Gospode!
a ne izvršujete što vam govorim?” Luka 6,46*

U savremenom svetu smo svesni mnogih paradoksa. Dok nam se čini da vlada duhovno probuđenje, u isto su vreme u porastu zločini. To dvoje nikako ne ide ukorak.

Sumnjičavac je podrugljivo rekao: "Jevanđelje je izgubilo svoju silu. Dok se na hiljade ljudi obraća Hristu, ništa se ne događa što bi potvrdilo da su ti ljudi postali bolji." Nije, međutim, greška do Jevanđelja. Razlog tome je što mnogi prihvataju Jevanđelje, ali ga ne sprovode u život svojim delima i promenjenim životom. Nije dovoljno poznavati istinu Jevanđelja i govoriti: "Gospode, Gospode!" Naš život mora da se promeni.

Propovednik je šetao ulicom kad je susreo vlasnika fabrike sapuna. Dok su tako razgovarali, proizvođač sapuna reče: "Jevanđelje koje propovedate nije baš posebno dobro, jer još uvek ima mnogo zlih ljudi." Propovednik je u obližnjem parku primetio dete kako se igra s blatom. Dete je bilo zamazano po licu i rukama, od glave do pete u blatu. Propovednik reče prijatelju: "Vaš sapun nije baš osobito dobar, jer u svetu postoji još uvek mnogo prljavštine." Čovek mu odgovori: "Da, sapun pomaže samo onda kad ga čovek upotrebi." "Tako je!" reče propovednik, „i jevanđelje pomaže samo kad se upotrebi“.

Da li je naša vera stvarna - ne tek obično priznanje vere, već potpuno pouzdanje u Isusa Hrista? Da li ste uspostavili odnos s Hristom koji će promeniti vaš život? Naše hrišćanstvo ne vredi mnogo ako ne promeni naš karakter.

2. decembar 2017.

9. DUHOVNA STABLA

*"On je kao drvo usađeno kraj potoka,
koje rod svoj donosi u svoje vrijeme." Psalam 1,3*

Pobožni muškarci i žene prikazuju se u Bibliji kao zdrava stabla, posađena uz vodene brzake, puni plodova i obilja zelenog lišća. Da bismo bili zaista plodni, poput zdravih stabala, moramo da učinimo sledeće:

Stojimo ispravno za Boga. Život koji otkriva Hristoliki karakter lepo izgleda, jer nije unakažen grehom ili ukorenjen licemerjem.

Budemo snažni. Oni temeljno ukorenjeni u Božju reč biće nepokolebljivi, niko ih neće moći uzdrmati u vreme nevolja i progonstva.

Stalno rastemo. Kako zdrava stabla svake godine dodaju po jedan prsten u svom rastu, tako bi i mi trebalo da stalno rastemo u Božjoj milosti.

Budemo na blagoslov drugima. Neka stabla daju hranu, druga hlad, a neka se, pak, koriste u drvnoj industriji. Tako bi i hrišćani

trebalo da pruže duhovnu hranu i utehu bližnjima, kao i da koriste svoje vreme i sposobnosti da izgrađuju druge ljude u Gospodu.

Budemo spremni da se presadimo kad to Bog smatra potrebnim. Hrišćani nisu ovde da stalno borave; čekaju da se presade u nebeski vrt gde im njihov plod neće nikad usahnuti ni lišće uvenuti.

Koliko je svako od nas dobro stablo? Ima li na njemu plodova, lepote, i raste li ono? Ili smo suho stablo, bez lišća i plodova? Neka nam Bog pomogne da zaista budemo kao zaleno stablo usađeno kraj potoka, kojemu lišće ne vene.

9. decembar 2017.

10. GLINENA POSUDA

*“Nadanjem veselite se, u nevolji trpite,
u molitvi budite jednako.” Rimljanima 12,12*

Od prijatelja smo dobili vrlo dragocenu glinenu posudu. Na cedulji je pisalo: “Svaka je posuda unikat, jedina takve vrste, rukom izrađena, čime se preneo duh umetnika koji ju je obrađivao, pa se kroz završeno delo odražava posebnost i direktnost umetnikove mašte.”

Kad je jednom gлина obrađena umetnikovom rukom, ona se stavlja u peć da se posuda ispeče. Kad je ispečena, odlaže se u piljevinu i tu ostaje sve dok se postupak ne završi. Rezultat je jedinstveni proizvod, “jedini takve vrste”, kako je pisalo na cedulji.

Tako je i s nama. Na sebi nosimo otisak Lončareve ruke. On je takođe progovorio kroz svoje delo “svojom posebnošću i direktnošću”. Svako od nas je oblikovan na jedinstven način za jedinstveni zadatak: “Jer smo njegov posao, sazđani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo.” (Efescima 2,10).

Iako smo stvoreni za dobra dela, nismo još dovršeni. Moramo da iskusimo žar teškoća u peći u kojoj moramo da se ‘ispečemo’. Patnje, umor duha, bolno telo, postupci su koje Bog koristi da bi u nama dovršio savršeno delo koje je počeo kad nas je stvorio.

Ne bojte se užarene peći u kojoj se nalazite. Budite strpljivi u nevolji i čekajte na konačan proizvod. “A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikake mane!” (Jakov 1,4)

“Onaj koji je počeo dobro delo među vama dovršiće ga do dana Hrista Isusa.” (Filipljanima 1:6).

16. decembar 2017.

11. PROLAZ

“Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet.”

Jovan 17,18

“Ovo nije moj dom, ja samo kroz njega prolazim.” Kako nam je Bog obećao Novu zemlju i Novo nebo, ispravno je što hrišćani kažu da samo prolaze kroz ovaj sadašnji svet na putu ka svom večnom bora-vištu.

Jedino zlo koje nas može snaći je osećaj da se osećamo najbolje na ovoj zemlji. Slično je ribi koja leži na peščanoj obali i poslednjim naporom hvata vazduh da preživi. Naime, riba nije stvorena da živi na suvom tlu, neće biti srećna sve dok je neko ne spusti u njeno okru-ženje, u vodu. Isto tako, s obzirom na to da nismo stvoreni za ovaj nesavršeni svet, nećemo biti srećni sve dok se ne nađemo u našem istinskom okruženju, na Nebu. Boravak na zemlji nije Nebo, pa ne očekujte u njemu sreću.

Mada ova zemlja nije naše konačno boravište, moramo s našim životom da učinimo nešto više, a ne samo da kroz njega prolazimo. Sveti Duh se spustio na vernike na Dan pedesetnice kako bi moć-no delovao u vernicima i kroz njih, da na taj način utiče na svet u kom živimo. Isus se molio: “Kao što si Ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet.” Moramo služiti blišnjima, kao što je Isus činio. Poznavati Boga i služiti Mu ovde na zemlji je savršena priprema za odlazak u pravu domovinu.

Podignimo svoj pogled ka Nebu jer što više gledamo na Nebo, manje ćemo želeći stvari ovog sveta.

23. decembar 2017.

12. POZNAJEM GA

“Jer znam kome vjerovah.” 2. Timotiju 1,12

Na samrtnoj postelji, čuveni naučnik Univerziteta Prinston, Džejms Aleksandar, zamolio je svoju ženu da mu pročita stih iz 2. Timotiju 1,12. Ona je pročitala spomenuti stih s greškom. Naime, rekla je sle-deće: “Jer znam u koga vjerovah.” Međutim, njen muž je umirućim

glasom ispravio, jer je dodala slovo „u“, koje ne stoji u izvornom tekstu. Hteo je da pojasni da ne samo što je posedovao tačno saznanje o ličnosti i delu Isusa Hrista, on je Njega lično poznavao na vrlo prisnan način. Njegovu posredničku smrt je video kao vrata kroz koja će ući odmah nakon smrti, u prisutnost Onoga koji je došao iz ljubavi prema čovjeku, a koga je on dobro poznavao.

I među hrišćanima neki umiru s pobeđničkim osmehom na licu, dok neki umiru očajno preplašeni. Vernici koji pokazuju najveće pouzdanje na smrtnoj postelji su oni koji su uspostavili najprisniji odnos s Isusom. Poput apostola Pavla, mogu pošteno reći: “Znam kome vjerovah!”

Prisnost sa Spasiteljem postižemo i razvijamo sve boljim poznavanjem Isusa kroz proučavanje Biblije, izražavanjem ljubavi prema Njemu u molitvi i pokornošću Njegovoj reči. I dok smo spremni da sledimo vođstvo Svetoga Duha, On će svedočiti našem duhu pa ćemo i mi moći da kažemo: “Znam kome vjerovah!”

30. decembar 2017.

13. VRATA PONIZNOSTI

“Zato i Bog njega povisi, i darova mu ime koje je veće od svakoga imena, da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno.”

Filibljanima 2,9-10

U toku jednog veka je ulaz u vitlejemsku crkvu Isusovog rođenja bio dvaput smanjivan. Cilj poslednjeg smanjivanja bio je sprečavanje pljačkaša da u nju ulaze na konjima. Taj ulaz se sada naziva »Vrata poniznosti« jer posetioци moraju jako da se sagnu da bi ušli.

Što smo stariji to nam je teže da saginjemo kolena i svaki takav pokret je bolan i otežan. Neki se podvrgavaju posebnom hirurškom zahvatu na kolenima kako bi sebi omogućili kretanje i saginjanje. Da bi izbegli godine povećanih patnji zbog oštećenja kolenog zgloba, voljni su da pretrpe nekoliko bolnih sedmica nakon opsežne operacije.

Poput telesnih kolena i duhovna se kolena mogu s godinama takođe ukočiti i povrediti. Godine tvrdoglavog ponosa i sebičnosti čine nas nesavitljivima, a s vremenom nam postaje još teže i bolnije da se ponizimo. Zavedeni lažnim osećajima ličnog značaja kad nam

drugi laskaju, ne shvatamo da istinski značaj dolazi tek kad se predamo u službu Bogu i bližnjima (Efescima 5,21; 1. Petrova 5,5).

Dok se spremamo za Večeru Gospodnju, dobro je da se prisetime Vrata poniznosti, jer nas ona podsećaju da su nam svima potrebna nova kolena, i to takva koja će se moći saginjati u poniznosti. Naime, poniznost je jedini način da uđemo u Božju prisutnost. Ima li boljeg načina da poštujemo i slavimo Onoga koji se toliko ponizio da bude sa nama?

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2017.
Za internu upotrebu